

opusdei.org

Gud, rockemusikk og en fiolin

Manuel Lamberti er fra Puerto La Cruz i Venezuela. Han er 19 år gammel, studerer fiolin og er med i et kjent rockeband. I to år var han med i ungdomsorkesteret i delstaten Anzoátegui. Som sine studiekamerater kaller han det å “studere” når han øver daglig på fiolinen. Han er numerario i Opus Dei.

19.11.2006

- Hva slags hjelp gir Verkets ånd deg?

Alt det som den hellige Josemaría har sagt om arbeidet og studier hjelper meg svært mye. Før jeg ble kjent med Verket syntes jeg det var forferdelig å spille fiolin i tre timer, det tappet meg for krefter. Og fremdeles gjør det det, så klart. Men når man har klart for seg at man kan gjøre disse tre timene til noe overnaturlig og gi dem til Gud, så blir alt mye mer opphøyd, så å si. Da vet man at det ikke bare er nyttig i dette livet, siden det hjelper meg til å bli en god musiker, men det er også noe som er til hjelp for neste liv.

- Kan man møte Gud i musikken? Kanskje Gud er i musikken?

I mitt tilfelle sier jeg, straks jeg spiller et viktig verk som på en eller annen måte griper meg, til meg selv "dette må Gud ha hvisket til komponisten".

- Å spille fiolin gjør altså at du kommer nærmere Gud?

Ja, når jeg gjør mitt arbeid til noe overnaturlig, når jeg gir timene jeg øver til Gud og forelesningstimene ved musikkhøyskolen. Når man først kjenner til Verkets ånd lærer man seg til å gi tingene som omgir oss en annen betydning. For meg er det for eksempel svært plagsomt å trene hørselen, og hvis jeg kunne bestemme så ville jeg aldri gjøre det, men nå sier jeg ganske enkelt: ”OK, jeg gir disse undervisningstimene til Gud” og så blir de til noe som gir meg glede.

- Men hva mener du når du sier ”å gjøre arbeidet til noe overnaturlig”?

Vel, når det begynner å nærme seg en konsert eller en soloopptreden finnes det en risiko for å øve for mye for å oppnå et godt resultat. Da glemmer man lett at når alt kommer

til alt er dette noe man gjør for Gud og at det er Gud som hjelper en til å gjøre det bra. Da gjør jeg i stedet slik at jeg setter et krusifiks eller et bønnebilde på notestativet for alltid å ha Gud Fader tilstede når jeg øver. Dette er naturligvis ikke noe som kommer på en lett måte, det er en stadig kamp.

Det skjer også mange gange at saker og ting ikke blir som man har tenkt, iblant trener man veldig mye og så går det galt på en konsert, men da minner du deg selv om at alt dette gjør du egentlig for Gud. Og hvis dette bare er gjort med kjærlighet, så bryr Han seg ikke så mye om hvordan resultatet blir. Selv om det har vært en fiasko, tar Han imot det, og dette hjelper en til ikke å bli motløs.

- Og nå er du også med i en kjent rockegruppe...

Ja, sant å si har vi hatt fremgang, vi er ofte på radioen og vi har hatt flere konserter i året. Folk blir forbauset for de tror at det at man prøver å være en god kristen er noe som ikke kan forenes med å være en rockemusiker. Merkelig nok har noen av mine venner blitt interessert i Opus Dei nettopp på grunn av dette. De forstår at man ikke nødvendigvis trenger å være innesperret i et kloster for å være en god kristen.

- Jeg har forstått at blant alle intervjuer som forekommer i mediene kan det iblant skje underlige ting...

Iblant når vi holder på å gjøre reklame for en CD og vi har mange intervjuer i mediene på en og samme dag – og klokken blir tolv midt på dagen, og vi er i bilen på vei et eller annet sted, da skrur vi av radioen og spør manageren om han har lyst til å be angelusbønnen med oss... Første

gang ble han nok veldig forbauset, men nå vet han hva som skjer og alt er OK. Disse tingene hjelper oss til å oppleve Guds nærvær gjennom dagen.

- Er det sant at musikere er åndsfraværende og vimsete?

Ja, i mitt tilfelle er det slik. Allerede som liten rotet jeg bort det ene og det andre. Jeg glemte alltid fiolinkassen og notene... Men det gjelder å kjempe imot og liksom man ber til Gud for andre personer så kan man be om at man blir frisk av en sykdom eller hva som helst.

- For en stund siden fortalte du at den hellige Josemaría gjorde deg en stor tjeneste når det gjelder din fiolin.

Det jeg fortalte var at jeg en gang deltok i en *master class* på et kjent hotell i Caracas med en professor fra Tyskland. Jeg dro dit med T-banen og

derfor kom jeg frem svært tidlig. Jeg bestemte meg for å begynne å øve frem til undervisningen begynte. Men først ville jeg gå og vaske hendene og forlot derfor fiolinen i en sal mens jeg gikk til toalettet og... da jeg kom tilbake var det ingen fiolin der – noen hadde stjålet den.

Det var en meget god fiolin som kostet flere tusen dollar, det er instrumentet jeg bruker når jeg arbeider. Hele sikkerhetspersonalet i orkesteret og i hotellet mobiliserte – men til ingen nytte. Min familie og jeg begynte å be til den hellige Josemaría om at fiolinen skulle dukke opp igjen. Det gikk en måned. Mine venner sa til meg at jeg måtte betrakte den som tapt og skaffe en ny fiolin, men vi fortsatte å be.

Så gikk tiden inntil en da en fiolinistvenn sa til meg: ”Manuel, min lærer sier at han tror at han vet hvor fiolinen din er. En ny elev kom

med den til klassen.” Vi gikk til ham og der var virkelig fiolinen min. Noen hadde solgt den til denne personen for et mindre beløp. Vi betalte beløpet og fikk fiolinen tilbake etter at vi i mer enn en måned hadde trodd at den var tapt. Jeg kan takke den hellige Josemaría for dette. Jeg har nå delt ut mange bønnekort med hans bilde på og hver gang sier jeg: ”Hallo, dette er den helgenen som gjorde at jeg fikk fiolinen min tilbake!”

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/gud-rockemusikk-og-en-fiolin/> (08.04.2026)